

Μῆλον, ἵσταται νῦν ἀπὸ τοῦ 1834 ἐν τῷ ἐν Παρισίῳ Μουσείῳ τοῦ Λούβρου.

Τῶν ἀρχαιολογούντων τινὲς μὲν λέγουσιν ὅτι τὸ ἀγαλμα τοῦτο ἀνῆκεν εἰς τὸν ἐν τῇ Κνίδῳ τῆς Καρίας ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, τινὲς δὲ ὅτι ἀνῆκεν εἰς τὴν νῆσον Κῶ. Ἀλλ' ἐὰν περὶ τοῦτου διαφωνοῦσιν, ὁμοφώνως ὅμως οἱ πάντες σχεδὸν ὁμολογοῦσιν ὅτι εἶνε ἔργον τοῦ Πραξιτέλους, ὅστις ὡς γνωστὸν μετὰ τοῦ Φειδίου ὑπῆρξεν ὁ μέγιστος τῶν ἀγαλματοποιῶν τῆς Ἑλλάδος. Ἀλλὰ δι' ὁποίας τινὸς φορᾶς τῶν πραγμάτων κατήντησε τὸ ἀθάνατον τοῦτο μάρμαρον εἰς τὴν Μῆλον; Τὸ ζήτημα τοῦτο δὲν ἐσαφηνίσθη ἐντελῶς. Πιθανὸν καλλιτέχνης τις ἢ ἕτερος εὐσεβὴς ἄνθρωπος ἐπιθυμῶν νὰ διασώσῃ τῆς θεᾶς τὸ ὁμοίωμα ἀπὸ τῆς ἐπαπειλῆς αὐτὸ διαρπαγῆς καὶ καταστροφῆς, παραλαβὼν αὐτὸ ἐκόμισεν εἰς τὴν νῆσον ταύτην μακρὰν παντὸς κινδύνου καὶ το ἔχωσεν ἐν τῇ γῇ· ἢ μᾶλλον νικητῆς τις παρέλαβεν αὐτὸ μετ' ἄλλων λαφύρων καὶ ἕνεκα εἴτε ναυαγίου εἴτε ἄλλης τινὸς αἰτίας ῥιφθεὶς εἰς τὴν Μῆλον κατέλιπε καὶ αὐτὸ ἐκεῖ, βαθυμηδὸν δὲ κατεκαλύφθη ὑπὸ χωμάτων. Τοιαύτη τις εἶνε ἡ τύχη πλείστων ὅσων ἄλλων θαυμασίων τῆς ἀρχαίας τέχνης, ἐκείνων τοῦλάχιστον, ἅτινα διέφυγον τὴν φθορὰν τῶν χρόνων καὶ τῆς βαρβαρότητος.

Εἶνε δὲ τὸ ἀγαλμα ἐκ λαμπρότατου παρίου μαρμαροῦ ἔχον ὕψος πλεόν τῶν δύο μέτρων. Τὸ ἄνω μέρος αὐτοῦ, ὁ κορμὸς, διασώζεται ἐν ἀρίστη καταστάσει, τὸ δὲ κατώτερον καλύπτεται ὑπὸ ποδῆρους ἐσθῆτος οὕτως ὥστε μόνον ὁ ἕτερος τῶν ποδῶν φαίνεται. Ἐνεκα δὲ τῆς στάσεως αὐτοῦ καὶ ἐκ τινων συντριμμάτων συνανευρεθέντων μετ' αὐτοῦ, εἰκάζουσιν οἱ ἀρχαιολόγοι ὅτι δὲν ἦτο ἀπομεμονωμένον, ἀλλ' ἀπετέλει μέρος μεγάλου τινὸς συμπλέγματος, ἀποσπασθὲν ἀπ' αὐτοῦ. Καί ποτε δὲ ἤλπισαν ὅτι ἀνεῦρον τὰς ἐλλειπούσας χεῖρας· ἀλλὰ δυστυχῶς πᾶσαι αἱ χεῖρες αἱ νομισθεῖσαι ὅτι ἀνῆκον εἰς αὐτό, δὲν προσαρμόζονται ἀκριβῶς, ὥστε νὰ εἴπῃ τις ἀσφαλῶς ὅτι ἔχει τέλος ἄρτιον τὸ ἀριστοτέχνημα τοῦ Πραξιτέλους.

Σουηδὸς τις, καλλιτέχνης ἄμα καὶ πεπαιδευμένος ἀνὴρ, Γέσκελ Σαλομάν, μέλος τῆς ἐν Στοκχόλμῃ Ἀκαδημείας τῶν Καλῶν Τεχνῶν, κατῴρθησε διὰ πολλῆς μελέτης νὰ ἀναπαραστήσῃ τὰ συμπλέγματα, ὧν πιθανῶς μέρος ἀπετέλει τὸ ἀγαλμα περὶ οὗ ὁ λόγος. Σειρὰ τριῶν καὶ τριᾶκοντα εἰκόνων, ληφθεισῶν ἐξ αὐθεντικῶν ἀρχαίων ἀγαλμάτων, παριστᾷ τὴν Ἀφροδίτην καθ' ἅπασας αὐτῆς τὰς στάσεις καὶ θέσεις, ὥστε νὰ καταφαίνεται εὐκλῶς ἡ ἄξια καὶ τὰ καθ' ἑκάστα αὐτῶν, ἔπειτα δὲ καὶ τὰ ἄλλα ἀγάλματα μεθ' ὧν πιθανῶς ἐκόσμηι ἡ Ἀφροδίτη αὕτη τὸν ναόν, ἐν ᾧ ἀπελάμβανε τὴν λατρείαν καὶ τὸν θαυμασμόν τῶν ἀνθρώπων. Τὰς μελέτας του δὲ ταύ-

τας ἐξέθηκεν ἐν τινι τῶν συνεδρίων τῆς Ἀκαδημείας καὶ ἐξέδωκεν ἐν ἰδίῳ πονήματι, ἐν ᾧ πλείστας ὁσας πολυτίμους πληροφορίας θὰ εὗρωσιν ὁ καλλιτέχνης, ὁ ἀρχαιολόγος καὶ ὁ ιστορικός.

ΕΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΤΟΥ Φ. ΣΟΥΛΙΕ

Ἡμέραν τινὰ ἀγνώστος εἰσελθὼν βιαίως εἰς τὴν ἐν Sceau κατοικίαν τοῦ Φρειδερίκου Σουλιέ καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς αὐτὸν χωρὶς νὰ ἀποκαλυφθῇ·

— Κύριε, τῷ λέγει μετ' ὀργῆς, ὀνομάζομαι ὑποκόμης de Fleury, μὲ εἰσέξατε ἐν τῷ δημοσιευμένῳ κατ' αὐτάς μυθιστορήματί σας ἀποδίδοντές μοι διαγωγὴν ταραχοποιῶ. Πρέπει νὰ μοὶ δώσῃτε ἱκανοποίησιν, ἄλλως θέλω σὰς καταμηνύσει.

Ὡς ἀπάντησιν πρὸς τοὺς λόγους τούτους ὁ διάσκημος μυθιστοριογράφος, ἀπάραχος καὶ γελῶν, ἔλαβεν ἀπὸ τῆς τραπέζης τὸν κάλαμον καὶ ἐνέβαψεν αὐτὸν εἰς τὸ μελανοδοχεῖον· κατόπιν δὲ προσθέτων εἰς τὸ ὄνομα τοῦ προσώπου τοῦ μυθιστορημάτος του ἐν ὅ καὶ ἐν τῇ ἡλαξεν αὐτὸ εἰς Fleuryot· ἀπευθυνόμενος δὲ πρὸς τὸν ἀγνώστον, «ἰδοῦ, εἶπε, κύριε, ὅ, τι δύναμαι νὰ πράξω πρὸς ἱκανοποίησίν σας.»

Ὁ ξένος ἀνέγνωσε καὶ ἀνεγνώρισεν ὅτι ἀληθῶς ἡ ἐπενεχθεῖσα διόρθωσις ἦτο ἡ καλλιτέρα πρὸς αὐτὸν ἱκανοποίησις· ὅθεν χαιρετίσας ἀχωρήσεν εἰς Παρισίους.

Δὲν παρέρχοντο ὁκτὼ ἡμέραι, ἄλλη ἐπίσκεψις πρὸς τὸν Σουλιέ· τὴν φορὰν ταύτην ὁ παρουσιασθεὶς εἶνε κύριος ὑψηλοῦ ἀναστήματος, μελανεῖμων, ὅστις ἐφαίνετο κλαίων ἐξ ὀργῆς. Ἀποτεινόμενος δὲ ἀπειλητικῶς πρὸς τὸν Σουλιέ·

— Κύριε, λέγει, ὀνομάζομαι ὑποκόμης de Fleuryot. Μὲ καταστρέφετε, Κύριε, δυσφημούντές με ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ μυθιστορημάτος σας! Ἄν δὲν ἀλλάζῃτε τὸ ὄνομα, μὲ φονεύετε.

Ὁ Σουλιέ ἔλαβε πάλιν τὸν κάλαμον καὶ ἡλάξε τὸ ο εἰς ε.

— Εἴσθε εὐχαριστημένος, Κύριε; λέγει εἰς τὸν ἀγνώστον.

— Μάλιστα, Κύριε, λέγει εὐγνωμονῶν ὁ κ. de Fleuryot.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ Σουλιέ λαμβάνει τὴν ἐπομένην ἐπιστολήν·

Παρίσι, τὴν 1845

Φίλε καὶ εὐφυῆ μυθιστοριογράφε,

Καίτοι δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σας γνωρίζω οὐδὲ τὴν τύχην νὰ γνωρίζομαι ὑφ' ὀνόμα, σὰς παρακαλῶ οὐχ ἥτον νὰ δεχθῇτε τῆς εὐχαριστίας μου. Χάρis τῷ προσώπῳ τοῦ νέου μυθιστορημάτος σας αἱ δυσκολίαι, αἱ ἐμποδίζουσαι τοὺς γάμους μου, ἐξέλιπον. Παρουσιάζετε ἐν αὐτῷ τὸν ὁμιώνυμόν μου τόσῳ διακεδαστικὸν καὶ θαρραλέον, ὥστε ἡ μνηστὴ μου νομίσασα ὅτι πρόκειται περὶ ἐμοῦ, δὲν ἀνέβαλεν ἐπὶ πλέον τὴν ἀπόφασίν της. Συμφερόμεθα τὴν προσεχῇ Πέμπτην περὶ τῆν 11^{ην} τῆς πρωΐας ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἀγ. Θωμᾶ d'

Aquin. Συνεχίσατε, παρακαλώ, τὴν καλωσύνην σας, λαμβάνοντες μέρος εἰς τὴν ἱεροτελεστείαν, ἔνθα θὰ ἔχω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σφίξω τὴν χεῖρά σας ἐκ καρδίας.

ὑποκόμης de Fleuryet.

Γινώμαι καὶ σκέψεις ἡθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιού.]

276.

Καθὼς ὑπὸ τοῦ ἀνέμου αἱ μὲν λαμπάδες σβέννυνται, αἱ δὲ φλόγες ἐξάπτονται, οὕτω καὶ ὑπὸ τῆς ἀπουσίας μαραίνονται μὲν οἱ ἔρωτες οἱ χαῦνοι, ἐκκαίονται δὲ οἱ σφοδροί.

277.

Αἱ γυναῖκες, καὶ μὴ ἀγαπῶσαι, πολλάκις νομίζουσιν ὅτι ἀγαπῶσιν. Αἱ πρὸς ἐπιτυχίαν ἐρωτικῆς δολοπλοκίας ἀσχολαὶ αὐτῶν, ἡ ψυχικὴ αὐτῶν ταραχὴ, ἣν διεγείρουσιν αἱ φιλοφροσύναι, ἡ φυσικὴ ῥοπή πρὸς τὴν ἡδονήν, ἣν αἰσθάνονται ἀγαπώμεναι, ἡ πρὸς ἀποποίησιν τοῦ πρὸς αὐτὰς ἔρωτος ἀμνηχανία πείθουσιν αὐτάς, ὅτι ἐρωτικῶς διάκεινται, ἐν ᾧ καθαυτὸ διαβρῦπτονται.

278.

Πολλάκις δυσαρεστούμεθα κατὰ τῶν προξενητῶν, διότι σχεδὸν πάντοτε παραμελοῦσι τὸ συμφέρον τῶν φίλων αὐτῶν, ἐπιδιώκουσι δὲ μόνον τῆς μεσιτείας τὴν ἐπιτυχίαν, ἣν ὡς ἴδιον ἐκλαμβάνουσι κέρδος, νομίζοντες ὅτι τιμῶνται, ἂν εἰς πέρας φέρωσι τὸ ἐπιχείρημα, ὅπερ ἀνέλαβον.

279.

Πολλάκις ὑπερβολικῶς ὁ ἄνθρωπος μεγαλύνει τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην τῶν φίλων αὐτοῦ, οὐχὶ χάριν εὐγνωμοσύνης, ἀλλὰ πρὸς ἔπαινον τῶν προτερημάτων αὐτοῦ.

280.

Πολλάκις μετὰ χαρᾶς ὑποδεχόμεθα τοὺς ἐν τῷ κύκλῳ τοῦ κόσμου εἰσερχομένους, οὐχὶ δι' ἄλλον λόγον, εἰμὴ διότι φθονοῦμεν τοὺς ἐν αὐτῷ ἐγκατεστημένους.

281.

Φθονερὸν ἡ ὑπερηφάνεια. Πολλάκις ὅμως τῆς ὑπερηφανείας τὸ πάθος μετριάξει τὸν φθόνον.

282.

Ὑπάρχουσι σεσοφισμένα ψεύδη τοσοῦτον ἀκριβῶς τὴν ἀλήθειαν εἰκονίζοντα, ὥστε νομίζεται ἀκριτος ὁ τὸ πιστὸν αὐτῶν προσβάλλων.

283.

Δυσκόλως ὁ ἄνθρωπος σοφῶς ἑαυτὸν συμβουλεύει, ἀλλ' ἔτι δυσκολώτερον ὠφελεῖται ἐκ σοφῆς ἄλλου συμβουλῆς.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ζεῦχος νεονύμφων ἐν τῇ πανσελήνῳ τοῦ μέλιτος εὐρισκόμενον, διατρίβει πρὸ τριῶν ἡδὴ ἡμερῶν ἐν τινὶ πολίχνῳ τῆς Ἑλβετίας.

— Νὰ σὲ εἰπῶ, εἶπεν ὁ γαμβρὸς ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν θεράποντά του. Οἱ κάτοικοι ἐδῶ μᾶς παρατηροῦν ὡς ἐὰν εἴμεθα ἀξιοπερίεργα τέ-

ρατα· δὲν σὲ παρηγγεῖλα νὰ μὴ εἴπῃς εἰς καὶ νέναν ὅτι εἴμεθα νεόνυμφοι, πρὸς ἀποφυγὴν ὀχληρῶν παρατηρήσεων;

— Νὰ ἰδῇς ἀφεντικὸν, ἐγὼ δὲ εἶπα τίποτε.... μάλιστα ἐπειδὴ ἠθέλησαν νὰ μὲ ψαρεύσουν καὶ ἐκατάλαθα ἐγὼ τὸ νόημά τους, ἔκαμα τὸν κουτὸ καὶ τοὺς εἶπα ὅλο τὸ ἐνάντιον, ὅτι δὲν εἴσθε ἀνδρόγυνο.

Ὁ φιλοχρήματος ὑπουργός... εἶπε πρὸς τὸν ζητήσαντα νὰ τὸν διορίσῃ εἰς θέσιν τινὰ καὶ προσφέροντα αὐτῷ ὑπὸ πᾶσαν μυστικότητα δισχιλίαν δραχμᾶς: Δὸς μου τρισχιλίαν καὶ εἰπέ το εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Ἐφ' ὅσον ἡ τοῦ ἀνθρώπου καρδιά ζητεῖ τὴν αἰτίαν τῶν δυστυχημάτων τῆς ἐκτὸς ἑαυτῆς, καὶ τὴν αἰτίαν τῆς χαρᾶς τῆς ἐν ἑαυτῇ, οὐδέποτε θὰ φιμωθῇ ὁ συριγμὸς τοῦ ὀφιοτρικῆς φθόνου.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

«Ο Χρόνος» ἐδημοσίευσεν μακρὰν ἐπιστολήν ἐκ Κοπεγχάγης περὶ τῆς δανικῆς αὐλῆς, ἐξ ἧς δημοσιεύομεν τὰ ἐπόμενα κατὰ τὴν μετάφρασιν τῆς «Ἡμέρας»: Ἡ ἀφιξὶς τοῦ πρίγκηπος τῆς Οὐαλίας συνεπλήρωσε τὴν ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ Βερνστῶρφ συνηθρισμένην βασιλικὴν οἰκογένειαν, κατέστησε δ' ἅμα λυπηροτέραν τὴν προσεχῇ διάλυσιν τῆς οἰκογενειακῆς δημηγύρεως. Ἡ μεγάλη δούκισσα Μαρία Φεδορόβνα, ἡ πριγκήπισσα Δάγμαρ, ὡς καλεῖται ἔτι ἐξ ἀγάπης ἐν τῇ χώρᾳ τῆς γεννήσεώς της, ἀφίχθη πρώτη περὶ τὰ τέλη Ἰουνίου μετὰ πάντων τῶν τέκνων της, διέστριψε δ' ἐκτοτε ἐπὶ τρεῖς ὅλους μῆνας εἰς τὸν πάτριον οἶκον. Ἐν τούτῳ τῷ μεταξὺ ὁ συνοδεύων αὐτὴν ῥωσικὸς ἀπόστολος ἠγκυροβόλει εἰς τὸν λιμένα τῆς Κοπεγχάγης. Κατὰ τὰς ἀρχὰς Αὐγούστου ἦλθεν ἡ πριγκήπισσα τῆς Οὐαλίας μετὰ τῶν νεωτέρων αὐτῆς τέκνων, ἐγένετο δὲ δεκτὴ μεθ' οἶων ἡ νεωτέρα ἀδελφὴ της ἐκδηλώσεων ἀγάπης. Κατ' ἀρχὰς ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα προὔτιθεντο νὰ ἐκλέξωσιν ὡς τόπον διαμονῆς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Φριδενσβόργου, κείμενα εἰς τὰ ἐνδότερα, ἐν μέσῳ τῶν μεγαλοπρεπῶν δασῶν τῆς Ζεελανδίας καὶ παρὰ τὰς ὄχθας τῆς γαληνιαίας λίμνης Ἑσρώμ. Τὰ ἀνάκτορα εἶναι εὐρύχωρα καὶ κομψῶς ὑπηρετισμένα. Τὸ κεντρικὸν οἰκοδόμημα, αἱ δύο πτέρυγες καὶ τὰ διάφορα ἐξαρτήματα θὰ παρῶν ἀνετα καταλύματα εἰς πάντας τοὺς περιμενομένους ξένους μετὰ πάντων τῶν πολυαριθμῶν ἀκολούθων καὶ ὑπηρετῶν. Ἀλλὰ τῇ ῥητῇ θελήσει τῶν δύο ἡγεμονιδῶν, αἰτίνας ἀγαπῶσι τὸ Βερνστῶρφ καὶ τὰς μετ' αὐτοῦ συνδεομένης παιδικὰς καὶ νεανικὰς ἀναμνήσεις, τὸ ἀρχικὸν σχέδιον ἐγκατελείφθη καὶ ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια προστίμησε τὸ μικρὸν ἐκεῖνο θερινὸν μέγαρον,